

Druga strona postępowania: ÖBB Infrastruktur AG

Pytania prejudycjalne

Czy art. 101 TFUE (art 81 WE, art 85 TWE) należy interpretować w ten sposób, że każda osoba może żądać od uczestników porozumienia naprawienia również szkody spowodowanej przez podmiot nieuczestniczący w porozumieniu, który, korzystając z obowiązującego na rynku podwyższonego poziomu cen podwyższa ceny na swoje produkty znacznie aniżeli gdyby porozumienie to nie istniało (tzw. „umbrella pricing”), tak że ustanowiona przez Trybunał Sprawiedliwości zasada skuteczności wymaga uwzględnienia takiego powództwa w ramach prawa krajowego?

— a następnie art. 4 załącznika V do omawianego regulaminu pracowniczego w ten sposób, że przepis ów oznacza, iż prawo do przeniesienia corocznego urlopu wypoczynkowego w wymiarze przekraczającym maksymalny ustalony w tym przepisie wymiar może zostać przyznane wyłącznie w razie wystąpienia przeszkód związanych z czynnościami wykonywanymi przez urzędnika w ramach pełnienia przez niego obowiązków służbowych.

Zainteresowanych, o których mowa w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, oraz strony w postępowaniu przed Sądem Unii Europejskiej wzywa się do przedstawienia Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej uwag na piśmie w przedmiocie powyższych kwestii w terminie miesiąca od chwili doręczenia niniejszej decyzji.

(¹) Dz.U. L 299, s. 9.

Decyzja Trybunału (izba właściwa w zakresie szczególnej procedury kontroli) z dnia 11 grudnia 2012 r. o poddaniu szczególnej procedurze kontroli wyroku Sądu (izba odwołań) wydanego w dniu 8 listopada 2012 r. w sprawie T-268/11 P Komisja przeciwko Strackowi

(Sprawa C-579/12 RX)

(2013/C 71/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony w postępowaniu przed Sądem:

Strona skarżąca: Komisja Europejska

Druga strona postępowania: Guido Strack

Kwestie będące przedmiotem szczególnej procedury kontroli

Szczególna procedura kontroli dotyczyć będzie zagadnienia, czy w świetle orzecznictwa Trybunału w zakresie prawa do płatnego corocznego urlopu wypoczynkowego, postrzeganego jako zasada prawa socjalnego Unii, które jest również zapisane wprost w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i o którym mowa w szczególności w dyrektywie 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹), wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie T-268/11 P Komisja przeciwko Strackowi narusza jedność lub spójność prawa Unii ze względu na to, że Sąd Unii Europejskiej, jako sąd rozpoznający odwołanie, dokonał wykładni:

— art. 1e ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w ten sposób, że nie obejmuje on przepisów dotyczących organizacji czasu pracy, o których mowa w dyrektywie 2003/88, a w szczególności płatnego corocznego urlopu wypoczynkowego,

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-357/06 Koninklijke Wegenbouw Stevin przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 grudnia 2012 r. przez Koninklijke Wegenbouw Stevin BV

(Sprawa C-586/12 P)

(2013/C 71/11)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Koninklijke Wegenbouw Stevin BV (przedstawiciel: E. Pijnacker Hordijk, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi od Trybunału o:

— częściowe uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim, że Komisja wykazała w dostatecznym — z punktu widzenia prawa — stopniu, że KWS pełniła rolę przywódcy kartelu, którego istnienie stwierdziła Komisja;

— stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 lit. j) zaskarżonej decyzji (¹) w zakresie, w jakim Komisja nałożyła na KWS grzywnę w wysokości 27,36 mln EUR;

— ponowne określenie wysokości grzywny nałożonej na KWS, jako kwoty 27,36 – 0,5 × 17,1 = 18,81 mln EUR;

— obciążenie Komisji określoną przez Trybunał częścią kosztów postępowania poniesionych przez KWS w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy

W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że uwzględniając w spornym wyroku te same dowody w odniesieniu do dwóch pozwanych KWS i Shell Nederland Verkoop Maatschappij B.V. (zwanej dalej „SNV”) w różny sposób, bez jakiegokolwiek — czy tym bardziej przekonywującego — uzasadnienia, Sąd naruszył zasadę równego traktowania oraz podstawowy wymóg spójności rozstrzygnięć sądowych (skarga SNV stanowiła przedmiot wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-343/06), podczas gdy zgodnie z zaskarżoną decyzją KWS i SNV wspólnie pełniły w kartelu tę samą rolę.

— Dokonaną przez Sąd ocenę rzekomej roli KWS i SNV jako przywódców i inicjatorów [kartelu] należy poddać ocenie uwzględniającej całokształt okoliczności: w swojej decyzji Komisja uznała, że KWS i SNV wspólnie przewodniczyły kartelowi.

— Moc dowodowa wielu dowodów powołanych przez Komisję przeciwko KWS i SNV została przez Sąd oceniona w niemożliwy — z punktu widzenia prawa — do zaakceptowania, sprzeczny sposób.

— W świetle powyższego ocena, w myśl której KWS jako jedyna pełniła rolę przywódcy kartelu dostawców asfaltu i przedsiębiorstw budowy dróg, nie może zostać utrzymana w mocy.

Zarzut drugi

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że orzekając w zaskarżonym wyroku, że dokonane przez Komisję podwyższenie grzywny o 50 %, w związku z pełnieniem przez KWS roli przywódcy i inicjatora [kartelu], jest dopuszczalne, mimo stwierdzenia, iż brak jest dostatecznych dowodów dla przyjęcia, że pełniła ona rolę inicjatora, Sąd naruszył zakaz postępowania w arbitralny sposób, zasadę równego traktowania oraz zasadę proporcjonalności.

— Jako że ocena, iż KWS, jako jedynej, można przypisać pełnienie roli przywódcy [kartelu] nie może zostać utrzymana w mocy, to samo dotyczy podwyższenia kwoty grzywny.

— Utrzymując w mocy dokonane przez Komisję podwyższenie kwoty grzywny, podczas gdy Komisja nie przedstawiła dostatecznych dowodów w odniesieniu do jednej z dwóch okoliczności uzasadniających podwyższenie kwoty grzywny,

Sąd „nagradza” Komisję za niestaranne uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

— Zasada równości traktowania i zasada proporcjonalności stoją na przeszkodzie utrzymaniu przez Sąd w mocy podwyższenia kwoty grzywny w odniesieniu do KWS o 50 % (przynajmniej w pełnym zakresie), podczas gdy w równoległym postępowaniu w przedmiocie skargi w sprawie T-343/06 Sąd stwierdził w odniesieniu do SNV i in. nieważność takiego podwyższenia kwoty grzywny w całości.

— W świetle powyższego podwyższenie kwoty grzywny, dokonane w stosunku do KWS, nie może zostać utrzymane w mocy.

(¹) Decyzja Komisji C(2006) 4090 wersja ostateczna z dnia 13 września 2006 r. dotycząca postępowania na mocy art. 81 (WE) (sprawa COMP/F/38.456 — Asfalt (Niderlandy)).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 grudnia 2012 r. — Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko GMAC UK PLC

(Sprawa C-589/12)

(2013/C 71/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: GMAC UK PLC

Pytania prejudycjalne

1) W jakim zakresie podatnik może — w odniesieniu do dwóch transakcji dotyczących tych samych towarów — po pierwsze, bezpośrednio powoływać się na dany przepis dyrektywy Rady (WE) 77/388 (¹) („szóstej dyrektywy VAT”) w odniesieniu do jednej transakcji; a po drugie, na przepisy prawa krajowego w odniesieniu do drugiej transakcji, jeżeli łączne konsekwencje podatkowe takich działań odnoszące się do obu transakcji nie zostały ani przewidziane, ani założone zarówno przez przepisy prawa krajowego, jak i szóstej dyrektywy VAT, gdyby przepisy te stosować odrębnie?